

bent a penitentibus: non autem illa, quae permanentem in homine relinquunt effectum. 416
Regula 24. Quamvis nemo certo sciat se in statu gratiae Deo satisfecisse, iterum tamen Satisfactionem non tenetur, nisi conscientiam habeat peccati moralis. ib.
 Art. vii. De Canonibus Penitentia lib. & seqq. 419
 Cap. vii. De Absolutione Sacramentali. 419
 Art. i. Quibus verbis Absolutio consistit. ib.
 Propositio 1. Absolutio Sacramentalis his verbis necessario consistit, Absolvo te, aut certe verbis aequivalentibus. ib.
 Propositio 2. Absolutio Deprecatoria, vel nulla, vel certe dubia Sacramenti Penitentiae forma est. ib.
 Art. ii. Quis sit horum verborum sensus, Ego te absolvo. 418
 Propositio Unica. Sensus horum verborum Ego te absolvo, non est, Declaro tibi remissa esse peccata; sed Tibi peccata remitto. ibid.
 Art. iii. Regulae praxim spectantes circa Absolutionem. 419
Regula 1. Obvis quibusque concedenda non est Absolutio; sed his omnibus neganda, quorum nulla, vel ficta conversio: his differenda, quorum dubia, & incerta Penitentia est. ib.
Regula 2. Absolutio his verbis conferri non debet, Absolvo te ab omnibus peccatis tuis contritis, confessis, & oblitis. 424
Regula 3. Absolutio sub conditione de praesenti est illicita, sub conditione de futuro irrita est. ib.
Regula 4. Ab iisdem peccatis pluries absolvi potest Penitens in diversis Confessionibus, non in eadem. ib.
Regula 5. Absolutio a Censuris praecedere debet Absolutionem a peccatis. ib.
Regula 6. Neganda, vel differenda est his Absolutio, qui Christianae Fidei Rudimenta, Deique, & Ecclesiae praecipua ignorant: nec non Patribus famulas, qui liberos suos, & domesticos scientes credendorum, & agendorum ad salutem necessaria imbuere negligunt. 425
Regula 7. Neganda est Absolutio his, qui nimio vestium ornata debita contrahunt, quibus solvenda pares esse non possunt, eorumque luxu, & immoestia pudicitiam laedunt. ib.
Regula 8. Neganda illis est Absolutio, qui occultas vel apertas cum proximo inimicitias exercent, & odium deponebant nolant neque cum inimicis reconciliari. ib.
Regula 9. Qui restitutionem aut satisfactionem sunt obnoxii, quia proximum vel in fama, vel in rebus laeserunt, non sunt absolvendi, nisi debita restitutio, aut satisfactio prius intercedat. ib.
Regula 10. Neganda illis est Absolutio, qui in occasione proxima peccati versantur. 426
Regula 11. Absolutio illis neganda est, qui de iisdem peccatis semper se accusant, & nunquam emendant. 427

T R A C T A T U S
DE CENSURIS.

Cap. i. De Censuris in genere. 428
 Art. i. Quid sit Censura. ib.
 Art. ii. Quotuplex sit Censura. ib.
 Art. iii. De Potestate ferendi Censuras, seu a quibus ferri possunt. ib.
 Art. iv. Quomodo causam ferri possit Ecclesiastica Censura. 429
 Art. v. Qui Censura ligari possunt. 430
 Art. vi. Quibus de causis nulla, & irrita, vel injusta Censura sit. 431
 Art. vii. Quae excusent a Censuris incurrendis. 432
 Art. viii. Quis absolvere possit a Censuris. ib.
 Cap. ii. De Excommunicatione. 433
 Art. i. Quid, & quotuplex sit Excommunicatio. ib.
 Art. ii. De potestate ferende Excommunicationis. 434
 Art. iii. De fine Excommunicationis. ib.
 Art. iv. De Majoris Excommunicationis effectibus, sive de bonis, quibus privatur major Excommunicatio. ib.
 Art. v. Regulae praxim spectantes circa Excommunicationem. 436
Regula 1. Si quem sub hac formula verborum, illum excommunico, vel simili, a Iudice suo excommunicari contingat, censendus est majori Excommunicatione ligatus. ibid.
Regula 2. Lethalis peccati reus esse, qui pro Excommunicatione publice, ac nominatim oraret inter preces, quae Ecclesiae nomine, & pro eius dumtaxat membris fiunt. ib.
Regula 3. Pro Excommunicatis privatim orandum est, ut ad Penitentiam redeant, & a formidando vinculo solvantur. ibid.
Regula 4. Lethale peccatum committit Excommunicatus, quodlibet suscipiens Sacramentum. ib.
Regula 5. Sacerdos Sacramentum Excommunicato denuntiat, & vitando administrans, non solum lethaliter peccat, sed in minore Excommunicationem, aliasque penas incurrit. ib.
Regula 6. Clericus Excommunicatus Missam celebrans, aut

coram se jubens celebrari; vel quodvis aliud Ordinis sui sacrum Ministerium solemniter exercens, in Irregularitatem incurrit. 437
Regula 7. Clerici Excommunicati, vel Interdicti, si ante Absolutionem Divina celebraverint Officia, nisi moniti absque mora ad penitentiam redeant, perpetuae depositionis poena plebuntur. ib.
Regula 8. Si notorius, aut nominatim denuntiat Excommunicatus inchoata Missa adveniat, nec monitus exire velit, aut vi ejici possit, a Sacri prosecutione abstinendum est, nisi forte Canon sit incensus. ib.
Regula 9. Clericus, qui dubitat de Excommunicatione in se lata, sit Irregularis, si Divina celebret, aut Sacros Ordinum suorum actus exerceat. ib.
Regula 10. In Irregularitatem non incurrit Sacris operando, qui se suspensus esse, vel excommunicatum probabiliter ignorat, secus si ignorantia crassa sit, & supina. ibid.
Regula 11. Sacrae Concioni in Templo interesse potest quilibet excommunicatus. ib.
Regula 12. Majori Excommunicatione irretitus, vel suspensus ab homine, voce activa, & passiva in electionibus canonicis privatur, si nominatim sit denuntiat, vel peccatum notum sit illam in has Censuras incurrisse, ib.
Regula 13. Sacerdos Excommunicatio minori ligatus, graviter quidem peccat Sacrum celebrando, sed in Irregularitatem non incurrit. ib.
Regula 14. Minori Excommunicatione irretitus, et, quae ratione Jurisdictionis sibi conveniunt, potest exercere, & voce activa gaudet in electionibus canonicis, non passiva. ib.
Regula 15. Excommunicatione minori ligatus peccat quidem Ecclesiastica Sacramenta conferendo, sed ab eo collata virtus effectus non caret. ib.
Regula 16. Qui cum excommunicato communicat in crimine, in majorem Excommunicationem incurrit: si vero cum illo communicat in divinis, vel civilibus actionibus, & ab ejus crimine alienus sit, minorem dumtaxat Excommunicationem contrahit. ibid.
Regula 17. Cum Excommunicato majori Excommunicatione communicans, in minore Excommunicationem non incurrit, si ex ignorantia, caritate, officio, vel necessitate communicet. 438
Regula 18. Qui cum nominatim excommunicatis deliberata voluntate communicat (praeter personas beneficio Canonis exceptas) nisi moniti ab eorum Communionem, atque conversationem discesserint, Excommunicatione majori sunt plebendi. ibid.
Regula 19. In majorem Excommunicationem incurrit ipso facto sine alia monitione, quicumque scientes cum illa communicant, qui cum participibus suis est excommunicatus. 439
Regula 20. Cum Excommunicato ante Absolutionem communicare nemo debet, quavis sit Ecclesiae paritum juraverit. ibid.
Regula 21. Communio cum excommunicato, in crimine, vel in rebus divinis, lethale semper peccatum est: Communio vero in actionibus civilibus, politicis, & mere corporalis, est veniale dumtaxat peccatum, nisi fiat in contemptum Ecclesiae. ib.
Regula 22. Major Excommunicatio ferri non potest, nec debet levibus de causis, sed solum ob mortale peccatum: alioqui nulla, & irrita est. ib.
Regula 23. Excommunicatio major infligi non debet pro quolibet peccato mortali, sed pro eo dumtaxat, cum quo conjuncta est contumacia. 440
Regula 24. Excommunicatio ob damnum temporale proximo illatum ferri potest. ib.
Regula 25. Excommunicationem pro hujusmodi causis soli decernere possunt Episcopi: in eaque decernenda, & ferenda modum sacris Canonibus, & praesertim a Concilio Tridentino praescriptum servare debent. ib.
Regula 26. Non incurrit in Excommunicationem latam adversus eos, qui certi delicti ream non revelaverint, qui non denuntiat personam cognatione, vel affinitate sibi conjunctissimam. ib.
Regula 27. Excommunicatum excommunicatione majori nemo vitare tenetur, nisi fit nominatim denuntiat, vel ob evidentiam patris criminis ipso facto excommunicatus noscatur. 441
Regula 28. In casu excommunicationis dubiae standum potius est Sententiae Iudicis, quam aliorum Doctorum. ib.
Regula 29. Ferri non potest excommunicatio ab Ecclesiastico Iudice, nisi Monitione praevia: alioqui irrita est. ibid.
 Triplex autem praemittenda est Monitio, vel una pro tribus, assignato competenti dierum intervallo, nisi necessitas urget. 442
Regula 30. Ut excommunicatio Sententia nominatim in aliquem ab Ecclesiastico Iudice feratur, non solum Monitio, sed & citatio juridica praemitti debet. ib.
Regula 31. Sententia excommunicationis ab Ecclesiastico Iudice

Judice in scriptis ferri, casusque exprimi debet, ob quam feratur, & ejus transumptum Reo tradi intra mensem postulanti: alioqui Iudex ipso facto suspenditur: Sententia vero a Superiore relaxanda est. 442
Regula 32. Excommunicatio in aliquem nominatim latam Iudex Ecclesiasticus denuntiare tenetur. ib.
Regula 33. Excommunicatio, in totam communitatem, familiam, Civitatem, Provinciam, Regnum, sive in Principem, & subditos simul ferri non potest. ib.
Regula 34. Ab excommunicatione ferenda est abstinendum, cum timeretur, ne peior fiat peccator in quem feratur: vel pax Ecclesiae perturbetur. 443
Regula 35. Cum necessitas cogit Praelatos ad excommunicationem ferendam, eam severitatem servata hominum dilectione exercere debent. ib.
Regula 36. Excommunicatio proferenda nullatenus timenda est in foro interiori, in foro autem exteriori non semper tenenda est. ib.
Regula 37. Injusta excommunicatio ligat in foro exteriori, cum ab habente Jurisdictionem lata est, nisi continet errorem non ferendam, & ex se manifestum: vel Appellatio ad Superiorem Iudicem interjecta sit ante Sententiam latam. 444
Regula 38. Ab excommunicatione Majori lata a Jure, nec reservata, quilibet Sacerdos ad audiendas Confessiones approbatus absolvere potest: ab ea vero, quae lata est ab homine, ille solus absolvere potest, qui tunc, vel ejus Superior. ib.
Regula 39. Absolutio ad cautelam, quando petenda, cuive concedenda. 445
Regula 40. Absolutio ab excommunicatione peti non debet, neque concedi potest omnino medio, nisi consuetudo contrarium induxerit. ib.
Regula 41. Explicans, quae ratio Iudex Superior ad quem excommunicationis causa delata est, excommunicatum ad inferiorem primamque Iudicem remittere debet, vel absolvere. ib.
Regula 42. Cum cognitio causae Superiori competat, Absolutio ab eo data, quamvis injuste, in foro Ecclesiae rata est. ib.
Regula 43. Excommunicatus ob plures causas, sive ab uno, sive a pluribus Iudicibus, non est absolvendus nisi pro utraque causa satisfacta: Absolutio vero, quae altera causa tacita, aut alia suppressa veritate, & per subreptionem impetratur, nulla, & irrita est. ib.
Regula 44. Qui vi, aut meta Absolutionem ab excommunicatione extorsit, duplici excommunicationis vinculo contrahitur. ib.
Regula 45. Ab Excommunicatione iuste lata peccatorum in contumacia perseverantem interdum Praelatus prudenter absolvet. ib.
 Cap. iii. De Suspensione. 446
 Art. i. Quid, & quotuplex sit Sensusio. ib.
 Art. ii. Regulae circa Suspensionem. ib.
Regula 1. Sensusio ab Officio, consequenter ab Ordinum susceptione prohibetur. ib.
Regula 2. Sensusio ab Ordine, consequenter suspensus est ab usu Jurisdictionis, cum Ordinis functione connexo. ibid.
Regula 3. Qui a Jurisdictione suspensus, actum aliquem Jurisdictionis nihilominus exercet, non sit Irregularis. ib.
Regula 4. Sensusio a Beneficio, solum Beneficii fructibus privatur: & tamen ad omnes Officii partes implendas obligatur. ib.
Regula 5. A Beneficio simpliciter, & absolute suspensus, censendus est suspensus ab omnibus Beneficiis. ib.
Regula 6. Episcopus Clericum sibi subditum suspendere potest a Beneficio, quae in alia Diocesi obtinet. ib.
Regula 7. Sensusio a Beneficio simplex, & absoluta novi Beneficii impetrationem, & collationem prohibet. ib.
Regula 8. Sensusio a Beneficio, fructibus omnibus Beneficii, cuiuscumque sint rationis, seu redditus anni, seu decimae, primitiae, oblationes, quin etiam quotidianis distributionibus privatur. ib.
Regula 9. Qui a beneficio suspensus, fructus nihilominus percipit, lethaliter peccat, & ad restitutionem tenetur, etiam si suspensus sit occulte. 447
Regula 10. Sensusio ab Ordine Beneficium conferri valide, ac iuste potest. ib.
Regula 11. Praelatus ab Ordine suspensus, nihilominus Beneficium conferre potest, ad quorum collationem jus habet. ib.
Regula 12. Episcopus ab Ordinum collatione suspensus, conferendo sit Irregularis. ibid.
Regula 13. Episcopi, si quis Superiores, nunquam incurunt in suspensionem, vel Interdictum ipso Jure, nisi de illis expressa mentio fiat. ibid.
Regula 14. Sensusio generatim lata in Clericos, non minus Regulares quam Seculares Clericos complectitur. ib.
Regula 15. Sensusio in Communitatem, seu Capitulum, aut Conventum vitare ferri potest. ib.
Regula 16. Sine peccato proprio aliquis suspensus potest, non tamen sine causa. ib.

Regula 17. Suspensionem, quae feratur ad frangendam contumaciam, praecedere canonica monito debet. ib.
Regula 18. Sensusio, quae feratur ut poena dumtaxat delicti praeteriti, sine praevia monitione infligi potest. ib.
Regula 19. Fideles non tenentur vitare suspensionem Clericum in iis, in quibus suspensus est, nisi fit denuntiat. 448
Regula 20. Sensusio in penam delicti praeteriti ad certum tempus lata, elapso tempore ipso Jure tollitur absque Absolutione. ib.
Regula 21. Sensusio ad certum tempus, vel etiam in perpetuum explicita lata, Superioris dispensatione, vel Absolutione tolli potest. ib.
Regula 22. Sensusio a Jure lata in penam delicti, ab Auctore tantum Canonis ante tempus elapsam solvi potest, si publica sit, & ad forum contentiosum delata. ib.
Regula 23. Quamlibet suspensionem ex delicto occulto provenientem, & ad forum contentiosum non delatam, Episcopi solvere possunt. ibid.
Regula 24. Sensusio quilibet a Jure lata ob contumaciam, nisi Summo Pontifici reservata sit, ab Episcopo, aut Praelato Auctoritatem quasi Episcopalem habente solvi potest. ib.
Regula 25. Suspensionem ab homine latam solus ille per Absolutionem auferre potest, qui eam tulit. ib.
 Art. iii. Quae suspensiones ipso Jure latae. 450
 Cap. iv. De Interdicto. 450
 Art. i. Quid, & quotuplex sit Interdictum, & a quo haec Censura ferri possit. ib.
 Art. ii. Regulae praxim spectantes circa Interdictum. 451
Regula 1. Interdictio loco principali, censetur interdictum accessorius, vicinus, & contiguus. ib.
Regula 2. Si Sententia Interdicti lata sit in Populum, Clerus interdictus non censetur, nec interdictio Clero Populus. ib.
Regula 3. Interdicta Civitate, vel alio loco, propter delictum Domini, Rectoris, vel Praelati, Civis non interdicti extra ipsam divina Officia mittere, Sacramenta percipere, & Ecclesiastica Sepulturae mortui donari possunt. ib.
Regula 4. Interdicta Communitate, & singuli de Communitate censentur interdicti, ita ut alicubi divinis Officiis interesse, vel Ecclesiastica Sacramenta recipere non valeant. ib.
Regula 5. Clerici personali Interdicto ligati, si illud violaverint, in Irregularitatem incurrant, non obstantes Appellatione. ib.
Regula 6. In Excommunicationis Summo Pontifici reservatae Censuram incurram, qui Ecclesiasticum Interdictum servari prohibent, aut moniti servare pertinaciter renuunt. ib.
Regula 7. Interdictum a Religiosis quibuscumque, etiam exemptis servandum est, necnon cessationes a divinis, sub poena Excommunicationis ipso facto incurrendae. ib.
Regula 8. Interdictum servare nemo tenetur, nisi sit expressa denuntiatio. ib.
Regula 9. Interdictum nisi servent illi, in quorum gratiam positum est, alii servare non tenentur. 452
Regula 10. Laicus tempore Interdicti Divinis interesse potest, sive ratione privilegii, sive ob aliam causam legitimum. ib.
Regula 11. Interdictio generali personarum, non loci durat, Infantes Ecclesiastica sepultura non privantur. ib.
Regula 12. Interdictum generale loci propter temporale delictum Episcopi, vel Principis poni non potest, nisi de licentia Sedis Apostolicae. ib.
Regula 13. Quamvis terra interdicta alienetur adhuc remanet Interdictum. ib.
Regula 14. Interdictum generale personarum tollitur destruxa Communitate. ib.
Regula 15. Qui Penitentiae signa moriens exhibuit, Ecclesiastica Sepultura non est donandus, nisi prius ab Interdicto fuerit absolutus. ib.
 Regula 16. 17. ib.
 Regula 18. 19. & 20. ib.
 Quinque istae posteriores Regulae spectant Absolutionem ab Interdicto. ib.

T R A C T A T U S
DE INDULGENTIIS.

Caput i. De Potestate concedendi Indulgentias. 453
 Art. Unicus. An potestas concedendi Indulgentias sit in Ecclesia. ib.
 Propositio Unica. Potestas Indulgentias concedendi a Christo tradita est Ecclesiae, quae antiquissimis etiam temporibus sacra illa potestate usa est. ib.
 Cap. ii. De Indulgentiarum utilitate. 455
 Appendix. De Jubilizo. 456
 Unde Jubiliz nomen. ib.
 Jubilizum Legis Moisaice. ib.
 Evangeliciz Jubiliz typus. ib.

Per Indulgentiam Jubilæi ab agenda pro viribus Penitentia nemo dispensatur. 456
 Plenaria Indulgentia, & Jubilæi fructum pro sua dispositione mensura quisque consequitur. ib.
 Error præcedens. 457
 Cap. III. Regula Indulgentiarum dispensationem, usumque spectantes. ib.
 Regula 1. Indulgentias concedere possunt Summus Pontifex, & Episcopi: ille quidem Plenarias toto quæ late patet Orbe Christiano: isti vero in Diocesis suis, & secundum mensuram Canonum. ib.
 Regula 2. Archiepiscopus Indulgentias in tota Provincia sua concedere potest secundum mensuram Canonibus præscriptam, etiam si Sacram Provinciarum Visitationem acta non obtat. ibid.
 Regula 3. Indulgentias ab Episcopo concessæ, eorum dumtaxat Diocesis profunt. ibid.
 Regula 4. Episcopi in foro Penitentia non solum quadraginta dierum, sed plurium, & annorum Indulgentias iusta de causa largiri possunt. ib.
 Regula 5. Episcopus electus, atque confirmatus, & Legati Apostolice, quamvis Sacerdotes non sint, possunt Indulgentias concedere. ib.
 Regula 6. Summus Pontifex, & Episcopi mortalis peccati rei Indulgentias nihilominus concedere possunt. ib.
 Regula 7. Ad Indulgentiarum valorem causa iusta, & legitima requiritur. ibid.
 Regula 8. Causa legitima concedendi Indulgentias confendum est temporale subsidium ad spiritualis ordinatum. 458
 Regula 9. Pro causis mere spiritualibus multo magis concedi possunt. ibid.
 Regula 10. Existens in peccato mortali Indulgentia non profunt. ib.
 Regula 11. Opus, cuius intuitu conceditur Indulgentia, fieri debet ab homine in gratia existente. ibid.
 Regula 12. Ad Plenariam Indulgentiam, etiam Jubilæi consequendam, totis viribus eniti, & omni studio contendere necesse est ad satisfaciendam Iustitiæ Divinæ congruis, & diuturnis Penitentia laboribus. ibid.
 Regula 13. Totam Indulgentiam non consequitur, qui cumque facit opus, cuius gratia Indulgentia concessa est, sed qui meliori, quo potest, modo, studioque ferventiore facit. 459
 Regula 14. Aliis operibus satisfactoris Deum magis promeretur quam Indulgentia. ibid.
 Regula 15. Non Vivis solum, sed etiam Defunctis profunt Indulgentia a Summo Pontifice pro illorum levamine concessæ, illisque spectatim a Fidelibus applicatæ. ib.
 Regula 16. Quibuscumque Purgatorii Animabus Plenaria Indulgentia applicatur, non ideo a penis statim liberantur. 460
 Regula 17. Tempore Jubilæi quilibet tam Sæcularis, quam Regularis Confessorium eligere potest, quem voluerit, ex approbato ad hunc effectum. ib.
 Regula 18. 19. 20. 21. De usu, & fructu Jubilæi, ibid. & seq.
 Regula 22. Jubilæum, aut Indulgentias aliis, seu vivis seu defunctis applicare non possunt, qui opera persurgunt pro illis consequendis præscripta, nisi Pontificis Litteris id exprimat. 461

TRACTATUS
 DE EXTREMA UNCTIONE.

Caput I. De Natura Unctionis Extreme. 461
 Art. I. Utrum Extrema Unctio sit Novæ Legis Sacramentum. ib.
 Propositio Unica. Extremæ Unctioni propria Sacramenti ratio convenit. ib.
 Art. II. De Materia Extreme Unctionis. 464
 Propositio I. Oleum ab Episcopo benedictum est materia remota Extreme Unctionis. ib.
 Propositio 2. Materia proxima hujus Sacramenti est Unctio. 465
 Art. III. De forma Extreme Unctionis. ib.
 Propositio Unica. Forma Sacramenti Extreme Unctionis est verbum, & solemnitas illa precatio, quam Sacerdos ad singulas Unctiones adhibet, cum ait: Per istam Sanctam Unctionem, &c. ib.
 Cap. II. De Unctionis Extreme effectibus. ib.
 Cap. III. De Ministro Unctionis Extreme. 467
 Propositio Unica. Minister Unctionis Extreme est Presbyter vel Episcopus. ib.
 Cap. IV. De Subjecto Extreme Unctionis. ib.
 Cap. V. Regula Extreme Unctionis Administrationem spectantes; scilicet. ibid.
 Regula 1. 2. 3. 4. 5. ibid.
 Regula 6. 7. 8. & 9. ib. & seq.
 Regula 10. Extremæ Unctionis Sacramentum cuilibet Sacerdoti administrare non licet, sed solum proprio Pastori, id est, Episcopo, aut Parocho, vel cui illi commiserint. 468
 Regula 11. ib.
 Regula 12. ib.

Regula 13. Necesse non est expedire tempus, quo infirmus est in exitu constitutus, ut ei administretur Unctionis Extreme Sacramentum, sed sufficit, quod periculosa ægritudine laboret. ib.
 Regula 14. Sacramentum Extreme Unctionis administrari debet, dum æger integris sensibus est. ib.
 Regula 15. Extrema Unctio pueris conferri non debet. 469
 Regula 16. Nec furiosis, & amensibus, qui non habent lucida intervalla. ib.
 Regula 17. Quid de mulieribus in partu laborantibus? &c. ib.
 Regula 18. Extrema Unctio administrari potest senio confectis in diem moriturus. ib.
 Regula 19. Extrema Unctio in eadem infirmitate repeti potest, si convalescat, & postea in idem periculum relabatur infirmus. ibid.
 Regula 20. Quamvis Sacramentum Extreme Unctionis non sit ad salutem simpliciter necessarium, lethalis peccati rei sunt qui a Pastore monti reculant, vel differunt illud suscipere, propter contemptum Sacramenti. ib.
 Regula 21. Extremæ Unctionis Sacramentum administrari non debet infirmo nisi post Confessionem peccatorum suorum, & post Viaticum Corporis Christi, si recipere illud possit. ib.
 Cap. VI. Regula Visitationem infirmorum, Testamenta, & Sepulturam spectantes. 470
 Regula 1. Parochi quotidie Parochianos suos graviter ægrotantes, quoad fieri potest, visitare debent, etque omnia caritatis, & pastoralis sollicitudinis officia exhibere. ib.
 Regula 2. Ad Testamenti factorem infirmo hortari, dum integræ sunt mente, Parochus, & Confessorius debent, si morbus gravior, & cum periculo fuerit. ib.
 Regula 3. In factore Testamenti servandæ sunt Leges, & Consuetudines Municipales. 471
 Regula 4. Si Testator habet liberos, pietas exigit, ut illis ad vivendum, & ad Stratum suum sustentandum necessaria relinquat, priusquam de piis causis cogitet. ib.
 Regula 5. Si consanguinei Testatoris indigeant, & si filios non habeat, ipsis potius bona sua relinquere teneatur, quam ob alias piis causis testari. ib.
 Regula 6. Filii, & cognati proponi debet Restitutio bonorum male partorum: de qua antea omnia Testator supremæ voluntatis tabulis restituere debet. ib.
 Regula 7. Spuri, seu ex adulterio, vel incestu, aliique ei illegitimo coitu progeniti, hæredes institui a parentibus non possunt: Æquitas tamen, jusque naturale postulat, ut parentes necessitas illis ad vitam sustentandam relinquunt. ib.
 Regula 8. Testator Fideicommissum transmittere non potest ad uxorem legitimam, nec uxorem ad maritum, quod ipsi Testamento donare, ac relinquere Leges non permittunt: nec etiam filios spurios, aut naturales, vel eorum matres, alivæ personas, quas hæredes instituire Leges prohibent, fideicommissi vocare potest in partem hæreditatis. 472
 Regula 9. Quamvis moribus hodiernis sit receptum, ut Clerici bona ex proventibus Ecclesiasticis parte Testamenti relinquunt, quibus voluerint, illisque ab intestato succedant hæredes consanguinei: peccant nihilominus gravissime, si de hujusmodi bonis ad causas profanas disponant, vel ipsa relinquunt consanguineis divitiis, aut eos ad intestato succedere sinant. ib.
 Regula 10. Parochus, sive conscientia Moderator fudere debet Testatori, ut si commode possit, elemosynam potius erogat pauperibus, dum vivit, quam post mortem relinquat. 473
 Regula 11. Ecclesiasticæ Religioque Viri ab omni specie acupandi hæreditates alieni esse debent. ib.
 Regula 12. Parochus, & conscientia Moderator cavere debent, ne Testator, quem dirigunt, aliquid Testamenti suo statuat contra bonos mores, & honestatem. ibid.
 Regula 13. Testamentum solemnitatibus delictum, est in foro exteriori non valet, in foro tamen conscientia valere, ac hæredes teneri ad legata solvenda, maxime quæ ad piis causas, piis, & eruditus Auctoribus usum est. Id certe agendum, quod Judex æquus secundum Leges decerneret, causa ad forum exterioris delata. 474
 Regula 14. Testamentum suppressere, vel abscondere, aut eorum executionem retardare, vel legata interceptare, lethale peccatum est contra iustitiam, & caritatem. ibid.
 Regula 15. Cum Hæredes, vel Executor legitimum Testamentorum officio suo deficiant, nec tempora Jure, vel consuetudine præscripta piis Defunctorum dispositiones exequantur, Episcopus ipsos Defunctus cogere potest ad eorum executionem. 475
 Regula 16. Testamentorum executores, alivæ ad certa bona pauperibus distribuenda deputati, pro arbitrio suo distribuere illa non possunt, sed Regulas Iustitiæ, Prudentiaque Christianæ, & Caritatis ordinem servare teneantur. ib.
 Regula 17. Quorumvis Defunctorum corpora passim in Ecclesiis sepeliri, aut omnibus Divitiis indiscriminatim id concedi, præsertim non permittit Disciplinæ, cuius renovatio, & observantia maxime optanda est. 476

R2

Regula 18. Unusquisque liberam habet facultatem sepulturam eligendi: & si quis non eligat, in Majorum sepulchris est sepeliendus: salva semper Ecclesiæ Parochialis Canonica Portione. 476
 Regula 19. Uxor eligere sibi potest sepulturam distinctam a sepultura Mariti. 477
 Regula 20. Filiisfamilias sibi sepulturam eligere potest, cum pubertatem attigerit, si vero sit impubes, pater illum sepelire potest, si voluerit, si id loci consuetudo, & Diocesana Disciplina patiatur. ib.
 Regula 21. Lethaliter peccant Clerici, & Viri Religiosi, qui Fideles inducunt ad vovendum, jurandum, vel promittendum, ut in eorum Ecclesiis sepulturam eligant, vel jam electam ulterius non immutent. ib.
 Regula 22. Ab Ecclesiastica Sepultura multiplex hominum genus arceri debet. ib.
 Regula 23. Aliquis pro Sepulchris pacificis, vel exigere non licet. Laudabiles tamen consuetudines servandæ sunt, curatque debent Pastores, ut serventur. ib.
 Regula 24. Admonendi sunt Christiani, ut superfluum Funerum pompam referant; Precibusque, & Eleemosynis sibi potius subveniri curent. 478
 Regula 25. 26. ib.
 Regula 27. 28. & 29. ib. & seq.

TRACTATUS
 DE SACRAMENTO ORDINIS.

Caput I. De Ordinis essentia, & divisione. 479
 Art. I. Quid sit Ordo. Utrum sit vere Sacramentum. ibid.
 Propositio Unica. Ordo est verum, & propriè dictum Novæ Legis Sacramentum. ib.
 Art. II. Quot sint Ordines. 480
 Art. III. De prima Tonfura. ib.
 Art. IV. De Minoribus Ordinibus. 481
 §. I. De Ostiariis. 482
 §. II. De Lectoribus. 483
 §. III. De Exorcistis. 484
 §. IV. De Acolythis. 484
 Art. V. De Subdiaconatu, 485
 Art. VI. De Diaconatu. 485
 Art. VII. De Sacerdotio. 486
 §. I. De Sacerdotii proprie dicti essentia. 487
 §. II. De Presbyteratus Materia, & Forma, Sacrisque Ceremoniis. 487
 §. III. De Sacerdotialis Ordinis Dignitate, & Excellentia. 488
 Art. VIII. De Episcopatu. 489
 Episcopalis Ordo sit a Presbyterali distinctus. ibid.
 Episcopali consecratione tribuitur Sp. Sanctus. ib.
 Episcopi Jure Divino Presbyteris Superiores. ib.
 Episcoporum Officia. 491
 Cap. II. De Hierarchia Ecclesiæ. 491
 Art. I. Quid sit Hierarchia. ib.
 Hierarchia est divinitus instituta, eamque constare Episcopis, Presbyteris, & Ministris, dogma fidei est. ib.
 Art. II. De variis Sacerdotialis Ordinis Gradibus. 492
 Primus Gradus Presbyterorum, qui in ordine sunt Rectores Parochiarum, sive Curati, qui 72. Discipulorum locum in Ecclesia tenent. ib.
 Secundus Sacerdotii gradus est Episcoporum, qui sunt Apostolorum Successores. ibid.
 Tertius gradus est Archiepiscoporum, seu Metropolitanorum. ibid.
 Metropolitanis Superiores sunt Primates. ibid.
 Metropolitanorum officia. ib.
 In quarto Sacerdotialis Ordinis gradu sunt Patriarchæ. 493
 Summum Sacerdotialis Ordinis gradum tenet Romanus Pontifex, amplissimamque Jurisdictionem in Christianos omnium, & Episcopos universos divinitus datam. ib.
 Romani Pontificis jura. ib.
 Obedientia ipsi ab universis Fidelibus debita. 494
 Cap. III. De Ministro Sacramenti Ordinis. ib.
 Art. I. Utrum Sacre Ordinationis Minister sit solus Episcopus. ib.
 Propositio I. Minister Sacramenti Ordinis est solus Episcopus. ib.
 Propositio 2. Secundi Ordinis Sacerdotibus potestas conferendi Tonfuram Clericalem, & Minores Ordines a Summo Pontifice demandari potest. ib.
 Utrum Majores Ordines conferendi potestatis demandari possit simpliciter Sacerdoti. 495
 Presbyteros ordinare non potest simplex Sacerdos quolibet munus Privilegio. ib.
 Art. II. A quo Episcopo quisque ordinari debet: 495
 Triplex Episcopus proprius, a quo Ordines possunt suscipi jure novo. ib.
 Quis Episcopus Originis, Domicilii, & Beneficii. 496
 Art. III. Regula praxim spectans circa Episcopum, a quo quisque debet ordinari. 496
 Nr. Alex. Theol. Tom. I.

Regula 1. Episcopus, qui Beneficium alicui contulerit, ut eum absque proprii Episcopi licentia ad Ordines promoveat, aut quolibet signato quæsit, aut affectata ignorantia, alienæ Diocesis hominem ordinaverit, incurrit in penas Canonum. ib.
 Regula 2. Episcopus Ordines alicui conferre non potest ratione tenuissimi Beneficii, quod in ejus Diocesi obtinet, si ex aliena Diocesi sit oriundus, in eaque domicilium habeat. ib.
 Regula 3. Episcopus alienæ Diocesis hominem in familiam suam adscriptum, & tres annos continuos apud se commoratum ordinare potest, ea lege, ut Beneficium istam ipsi conferat absque fraude. ib.
 Regula 4. Titulares Episcopi non gaudent privilegio familiarum suorum ordinandi. ibid.
 Regula 5. Regulares a proprio Episcopo debent ordinari, non minus quam ceteri Clerici: Proprius autem eorum Episcopus est Diocesanus Monasterii, in quo ipsi permanenter degunt. 497
 Regula 6. Kelscripta Apostolica, ut quis a quocumque Antistite promoveri possit, nemini suffragatur, nisi ejus probitas, ac mores, Ordinarii sui testimonio comprobentur. ib.
 Regula 7. Nemo ab alieno Episcopo ordinari potest sine licentia proprii Episcopi, seu Dimissoria Litteris. 498
 Regula 8. Soli Episcopi, non Abbates, neque alii, etiam Exempti, aut Collegia, vel Capitula quæcumque, Litteras Dimissorias Clericis sæcularibus concedere possunt, ut ab aliis Ordinibus suscipiant. ib.
 Regula 9. Capitulum Sede vacante, non nisi elapso anno a die obitus Episcopi, Dimissorias litteras concedere potest alicui, qui Beneficii Ecclesiastici recepti, vel recipiendi occasione artatus non fuerit. ib.
 Regula 10. Litteræ Dimissoriae concedendæ non sunt nisi ex justa causa, & prævio illius examine, cui conceduntur, nec generatim ad omnes, sed spectatim, ac seorsim ad singulos Ordines. ib.
 Regula 11. Clericum ad rem remissum cum litteris commendatis Episcopi proprii, ab illoque examinatum, iterum examinare potest Episcopus, ad quem Dimissoriae dirigitur. 499
 Regula 12. Ordines Clerici sibi subditis denegare potest Episcopus ob crimen, etiam occultum, maxime si Beneficium Ecclesiasticum non habeant, cui Ordo sit annexus. ib.
 Art. I. De Ordinationum effectibus. 500
 Propositio Unica. Duplex est Sacramentum Ordinationum effectus, scilicet Gratia sanctificans, & Character. 500
 §. I. De primo Ordinationis effectus, scilicet Gratia. 500
 §. II. De altero Ordinationis effectus, scilicet Character. 501
 Art. V. De Temporibus Ordinationum, Ætate, & qualitatibus Ordinandum. 501
 Regula 1. Clericatus, seu prima Tonfura quæcumque die, & hora conferri potest. ib.
 Regula 2. Minores Ordines singulis diebus Dominicis, & Festis Duplicibus, Matutino tamen tempore conferri possunt. ib.
 Regula 3. Quibus tantum diebus Subdiaconi, Diaconi, & Presbyteri ordinandi sint. ib.
 Regula 4. & 5. ib.
 Regula 6. Duos Ordines Sacros simul eodem die suscipere, aut conferre non licet. ib.
 Regula 7. De Episcopi Consecratione. ibid.
 Regula 8. Religiose servanda sunt inter singulos Ordines interstitia Legibus Ecclesiæ præscripta. 502
 Regula 9. Inter Minores singulos, aut quadam serventur Interstitia Episcopi arbitrio definienda, conveniunt Ecclesiæ Discipline. ib.
 Regula 10. Inter postremum gradum Ordinum Minorum & Subdiaconatum annus intercedere debet; inter Subdiaconatum, & Diaconatum, annus saltem: inter Diaconatum, & Presbyteratum annus integer est interponendus. ibid.
 Regula 11. Dispensatio circa Ordinum Interstitia Episcopi arbitrio, & prudentia committitur. ib.
 Regula 12. Episcopus in Legge Interstitiorum dispensare non debet, nisi necessitas, aut Ecclesiæ utilitas id ex-pescat. ibid.
 Regula 13. Ordinator circa temporum Interstitia dispensare non potest cum illis, qui Diocesani sui non sunt, nisi in Dimissoria Litteris expresse concedatur. 503
 Regula 14. Superiores Regularium cum ipsis dispensare de Interstitiis non possunt. ib.
 Regula 15. Ordines suscipere, aut conferre ante legitimam, a sacris Canonibus præscriptam ætatem lethale peccatum est, gravius penam secundam Leonis ple-tendum. ib.
 Regula 16. Nemo absque Probatione, & Examine in Clerum admittendus est, & ad Ordines promovendus. 504
 Regula 17. Neque Sacerdotum, & Ministrorum penuria, neque rationes alivæ, indignorum Clericorum Ordinationem ullatenus excusare possunt. ibid.

N n n

R2

INDEX EPISTOLARUM.

- E**pistola 1. Refellitur novus error asserentium, peccata excusat, & obduratis hominibus non imputari. 574
 Declaratio data Illustrissimo Archiepiscopo Parisiensi a Theologo Societatis Jesu GERMANO BESCHERER Rectore Collegii Parisiensis ostentante, Novitatus quoque Rectore presente, ut ostensionem ex Theſi publica obortur fieret satis. 575
 Epistola 2. De Christianæ Catholicæ Religionis evidentia. ib.
 Epistola 3. Hæc Propositio, Facienti quod in se est solis natura vivibus Deus non denegat gratiam, Pelagianus, aut certe Semipelagianus error est. 576
 Epistola 4. De Institutione, & probatione Gentilium, antequam ad Baptismum admittantur. 578
 Epistola 5. Sumptio Tabacæ ante Sacram Communionem est illicita. Clericis, & Laicis in Ecclesia ob irreverentiam prohiberi sub gravibus penis jure merito potest. ib.
 Epistola 6. Christus duobus Discipulis euntibus Emmaus Eucharistiam non porrexit. Jejunium Sabbato Vigilæ Pentecostes universim indicium Fidelibus non fuit ex Ecclesiæ præcepto, ante 12. Saeculum. 579
 Epistola 7. Improbatur pii Sacerdotis Devotio, qui singulis diebus Missam de Rosario B. Virginis celebrat. 580
 Epistola 8. Adultus, qui Symbolum Apostolorum, & Orationem Dominicam nesciant, differenda, vel neganda est absolutio Sacramentalis. ib.
 Epistola 9. Peccati lethalis affectus sola caritate saltem inchoata excluditur. 581
 Epistola 10. Auditor mittit ad Amicum Romæ degentem Epistolam retractatoriam Patris Francisci Casiro; eaque occasione ostendit obiter Comædos a Sacramentorum Communione arcendos, & Comædiz frequentationem prohibitam esse Christianis. 582
 Epistola 11. Gravis imprudentiæ reus est Confessarius, qui Penitentes compellit ad votum Deo faciendum de certis peccatis non committendis. 583
 Epistola 12. A quo Episcopo approbari debeant cohortium, & Classium Elemosynarii. ib.
 Epistola 13. Qua ratione agere debeat Confessarius cum Canonico Penitente, qui illis tantum Horis, & Officiis divinis interest, quibus pinguioribus distributiones sunt annexæ: ceteris vero nusquam, quibus nullæ, aut exiguæ constitutæ sunt, tamen immediate sequantur. ib.
 Epistola 14. Parochus, quem castæ sanctæque conversationis semper fuisse constat, non est suspendendus ob stuprum nepotis, quæ in Parochialibus ædibus peperit, cuius illum accusat juvenis ab ipsa nepte stuprator denunciatus. 584
 Epistola 15. Sola alimentorum provisio filiis illegitimis a parentibus debetur. 585
 Epistola 16. Sacerdos Ordinis Religiosi, qui sacrum Viaticum Eucharistiæ infirmo administravit in casu repentino absque licentia Parochi, cum licentia tamen Vicarii Generalis Episcopi, in Irregularitatem non incurrit. ib.
 Epistola 17. Medici Officia. ib.
 Epistola 18. Superior Regularis Viro Religioso sibi subdito permittere non debet, ut executionem testamenti suscipiat, quod eam clausulam habet, ut dictus Executor decem millia nummorum ex hereditate delibata accipiat, conferatque in usus, quos ipsi secreto Testatrix significavit. 586
 Epistola 19. Abbatissæ lethali morbo decumbens residuos Pensionis suæ vitalitæ fructus, etiam ad pias causas, legare non potest; nec vasæ argenteæ, gemmas, variam suppellectilem, libros Nepoti suæ ejusdem Monasterii Moniali donare. ib.
 Epistola 20. Sanctimonialis ex fructibus vitalitæ pensionis suæ, cum Abbatissæ licentia reservatis, creare sibi pensionem non potest interposito fratris nomine. 587
 Epistola 21. De præparatione, & dispositione ad Tonfuram Clericalem. 588
 Epistola 22. De peccato Clericorum alea ludentium, aut ludos aleatorios spectantium. 590
 Epistola 23. Simoniz peccatum nullo intercedente peccato committitur. 591
 Epistola 24. Qui beneficium simplex habet per se ad honestam sustentationem insufficientem, illud dimittere non tenetur, cum pinguis Beneficium, ac per se sufficiens adeptus fuerit. 592
 Epistola 25. Episcopus ad Capituli sui visitationem non tenetur sibi adjungere duos ex ejusdem Capituli gremio Canonicos, aut dignitates. ib.
 Epistola 26. Utrum Episcopus vsquam, & indefinitam licentiam concedere possit Abbatissæ admittendi intra septa sui Monasterii pro libito, & absque necessitate, personam omnium sexus, ætatis, & conditionis, & utrum personæ prætextu hujusmodi licentiæ ingressæ, & Abbatissæ, quæ illas admittit, excommunicatæ sint ipso facto. 593
 Epistola 27. Episcopus statueret potest, ut Parochi per hebdomadam quidem a Parochiis suis abintusque licentia. ib.

- Epistola 28. Episcopus jure negat Parochi facultatem studium Theologicum, seu licentiam in aliqua Universitate decurrendi. 594
 Epistola 29. An Vicarius Generalis Episcopi in eisdem casibus agere possit abique speciali, novoque mandato, in quibus agere potest Episcopus, ut Sedis Apostolicæ Delegatus. ib.
 Epistola 30. Capitali potestate Sede vacante explicatur. 596
 Epistola 31. Qua ratione Capitulum Statuta condere, & penas in eorum transgressores possit decernere. 597
 Epistola 32. Potestas Episcopi in Regulares exemptos certis in casibus explicatur. ib.
 Epistola 33. Episcopus promovere non potest ad Sacros Ordines juvenem in suo Seminario institutum, eo solum Titulo, quod patrem divitem habeat, cujus aliquando hæres erit. 599
 Epistola 34. An juvenis ex parentibus Calvinianis in Gallia genitus, qui post Edicti Nannetensis abrogationem in hæresi pertinaciter manserunt, & in Angliam transfugerunt, ad Ordines, & Beneficia sine Pontificia dispensatione promoveri possit. 600
 Epistola 35. Solutio dubiorum circa materiam Irregularitatum. 601
 Epistola 36. Solutio difficultatum quarundam circa Irregularitates occultas. 602
 Epistola 37. Qui duello pugnantem hominem occidit, & postea vitam Religiosam solemniter professus est, ac sacros Ordines suscepit, dispensatione super Irregularitate a summo Pontifice non impetrata, sacris operari non potest. . . . Qui Professionem suam nullam esse contendit, voce activa, & passiva gaudere non debet. 603
 Epistola 38. Regularis sine Summi Pontificis dispensatione, & Superiorum suorum licentia ad mitiorem Ordinem transiens, ibique sacros Ordines suscipiens, non est irregularis. ib.
 Epistola 39. Quamvis Episcopi subditos sibi Clericos possint corrigere, & mores eorum reformare, appellatione quavis, & consuetudine non obstantibus, Clericus tamen ob suspicionem de mala familiaritate in carcerem Episcopalem detrusus, ad Metropolitanum appellare potuit. ib.
 Epistola 40. Clericos urbanitatis specie mulieribus passim oscula libantes, post monitionem saluberrimam, severioribus remediis a licentia periculi plena cohibere potest, & debet Episcopus. 604
 Epistola 41. Sacerdotes, qui boves, oves, equos emunt, in pascuis suis slant, eorumque fructus vendunt, non sunt rei negotiationis illicitæ. 605
 Epistola 42. Oblationes Deo factæ ad imaginem B. V. martyris super Mineram Cardinalis, damnum Librum in scriptura. Exposition de la Roy touchant la Grace, & La Prædestination, idest, Expositio Fidei de Gratia, & Prædestinatione, editum Monachis apud Gasparum Migeot. 616
 VII. Epistola Illustris. & Reverendis. Ecclesiæ Principum CAROLI MAURITII LE TELLIER, Archiepiscopi Ducis Rhemenis, LUDOVICI ANTONII DE NOAILLES, Arch. Paris. JACOBI BENIGNI BOSSUET Episcopi Meldensis GUIDONIS DE SEVE, Episcopi Atrabatenis, & HENRICI FEYDEAU DE BROU, Episcopi Ambianensis, ad SS. D. D. INNOCENTII PP. XII. Contra Librum, cui titulus est, Nodus Prædestinationis dissolutus, Auctore Cælest. S. R. E. Presbytero Cardinali Sfondrato typis mandatum Romæ anno 1695. 618
 IX. Breve INNOCENTII XII. Ad eisdem Archiepiscopos, & Episcopos. 620
 X. Decretum Illustris. ac Reverendis. Archiepiscopi Ducis Rhemenis, Primi Franciæ Paris, CAROLI MAURITII LE TELLIER, iudicis Institutionis Pastoralis ad facultatem Theologicam Universitatis Rhemenis directam; occasione daturum Theſium Theologicarum in Collegio Societatis Jesu ejusdem urbis habiturum diebus 5. & 17. Decembris anni 1696. ib.
 XI. Decretum INNOCENTII XI. Pontificis Maximi de Dispositionibus ad frequentem Communionem, & contra plures et in re abusus. Die 22. Februarii 1679. 631
 XII. Pastoralis Epistola Eminentiſſimi DD. CARPEGNA Cardinalis Vicarii, Institutionibus S. CAROLI BORROMÆI jussu Sanctissimi Pontificis Innocentii XII. Anno 1700. Romæ editis præfixa. 632

INDEX MONUMENTORUM.

- I. INNOCENTII X. Constitutio, De Quinque famosis Propositionibus, ex Jansenii Yprenis Episcopi Libro excerptis. 613
 II. Constitutio ALEXANDRI VII. Pontificis Maximi, qua Innocentii X. Constitutio Quinque Jansenii Propositiones damnas confirmatur. ib.
 III. ALEXANDRI VII. Constitutio, qua præscribitur Formula, cui subscribendam adversus Quinque Propositiones Jansenii. 614
 IV. Breve CLEMENTIS IX. Pontificis Maximi, Constitutiones Innocentii X. & Alexandri VII. confirmans, & sinceram, sine ulla exceptione, aut restrictione, subscriptionem Formularii exigens, & a quatuor Episcopis factam commendans. ib.
 V. Breve INNOCENTII XII. Pontificis Max. ad Archiepiscopos Mecliniensem, & Episcopos Antuerpiensem, Gandavensem, Burgensem, & Ruremondensem, in Belgii ditionis Hispaniæ, De Quinque Propositionum Jansenii damnatione, & Formularii subscriptione secundum Constitutiones Apostolicas. 615
 VI. Breve alterum INNOCENTII XII. Ad eisdem Præsules, declarans superiore Brevi confirmatas a se Innocentii X. & Alexandri VII. Constitutiones, non reformatas. ib.
 VII. Mandatum, & Inſtitutio Pastoralis Illustrissimi, ac Reverendissimi DD. Archiepiscopi Parisiensis ANTONII LUDOVICI DE NOAILLES, S. R. E. Tit. Sanctæ Mariæ super Mineram Cardinalis, damnum Librum in scriptura. Exposition de la Roy touchant la Grace, &

Finis Indicis Epistolarum, & Monumentorum.

INDEX MONUMENTORUM

I. Invenitur in ...
II. Invenitur in ...
III. Invenitur in ...
IV. Invenitur in ...
V. Invenitur in ...
VI. Invenitur in ...
VII. Invenitur in ...
VIII. Invenitur in ...
IX. Invenitur in ...
X. Invenitur in ...
XI. Invenitur in ...
XII. Invenitur in ...
XIII. Invenitur in ...
XIV. Invenitur in ...
XV. Invenitur in ...
XVI. Invenitur in ...
XVII. Invenitur in ...
XVIII. Invenitur in ...
XIX. Invenitur in ...
XX. Invenitur in ...
XXI. Invenitur in ...
XXII. Invenitur in ...
XXIII. Invenitur in ...
XXIV. Invenitur in ...
XXV. Invenitur in ...
XXVI. Invenitur in ...
XXVII. Invenitur in ...
XXVIII. Invenitur in ...
XXIX. Invenitur in ...
XXX. Invenitur in ...

34

1